

intervju

“Želim si
potovanja duše
in potovanja
telesa.”

Arhiv SNG Nova Gorica

Marjuta Slamič je vsestranska gledališka, filmska in televizijska igralka. Za svoje delo je bila večkrat nagrajena, prejela je kar tri vesne za vloge v filmih, bila je Stopova igralka leta ... Pred kratkim pa je prejela tudi nagrado tantadruj za vlogo Bogdane v predstavi *jerebika, štrudelj, ples pa še kaj*, ki je nastala v koprodukciji SNG Nova Gorica in Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana. Ko se srečate z Marjuto, hitro začutite njeno pozitivno naravnost in toplino. V njeni družbi se človek počuti lepo, sproščeno, zaželeno in tako sem se počutila tudi med najinim pogovorom, ki se je zgodil v najprimernejšem okolju za tovrstne zadeve – gledališki obrekovalnici.

Ne morem, da ne bi začela z najbolj očitnim – od kod jemlješ vso to prijetno energijo?

Ne vem. Taka sem. (*Smeh.*) Rada sem z ljudmi in to je povečini obojestransko. Moram pa priznati, da rabim tudi veliko časa zase. Da se napolnim in okusim tako zelo zaželeni mir.

Kje pa najdeš ta mir?

V naravi. Kjerkoli – samo, da je narava. Lahko je pet minut, lahko je pet ur. A zadovoljstvo in pomirjenost s sabo sta prišla z leti in ko sem to dosegla, sem posledično lažje sprejemala okolico.

To se vidi in čuti tudi na odru. Če začneva pri zadnji nagradi *tandadruj* ... Besedilo Simone Semenič se ukvarja z žensko erotiko in seksualnostjo, na odru se srečamo z eksplicitno goloto. Kakšen je tvoj odnos do golote in seksualnosti na odru?

Nekega posebnega odnosa do golote na odru nimam. Seveda se ne bi izpostavljala gola brez jasne in smiselne argumentacije oziroma močnejšega gledališkega učinka. Prav tako nimam problema z gledanjem in sprejemanjem golote v predstavah. V omenjeni predstavi je bila golota po mojem mnenju uporabljena na zelo sprejemljiv način. Prav tako je bilo v ustvarjalnem procesu vzpostavljeno varno okolje, kjer se je vsak igralec odločil, do kje se bo slekel in svobodno razpolagal z lastnim odnosom do erotike in seksualnosti. Na splošno se je vzpostavila jasna razlika med njima. Po mojem mnenju je lik Bogdane zelo erotičen,

Arhiv SNG IG/Ivan Kan Muzejnovič

ne pa tudi seksualen. Pri njej se erotika kaže na popolnoma drugih nivojih, na primer v tem, da ljudi hrani, jim ponuja zaveznitvo, da se v ravno pravi meri razdaja za dobrobit drugih, hkrati pa ohranja lastno integriteto. V tem se mi zdi veliko bolj erotična kot pa v nekem golem seksualnem smislu.

Kaj pa prizori samozadovoljevanja?

Tudi če je njeno samozadovoljevanje v odnosu do nečesa ali nekoga, se mi zdi, da je to specifično njena erotika in da ima Bogdana zelo zdrav odnos do spolnosti. Moram priznati, da mi je bil velik izziv, kako naj prikažem, da je to telesno zdravo, da se tega ni treba sramovati in da je to popolnoma normalno in naravno, da je del bivanja. Tako nekako, kot pojesti zajtrk ali pa eno zmoliti. Da je spolnost del vsakdanjika.

Si morda zaznala kakšno razliko ob sprejemanju predstave med primorsko in ljubljansko publiko?

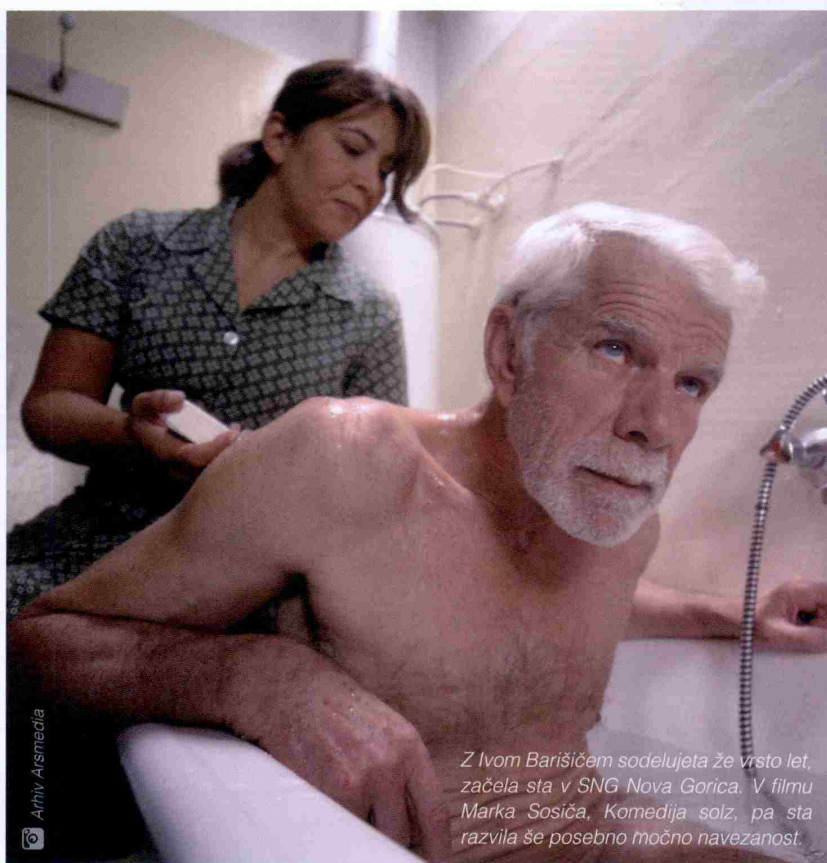
Seveda. Mislim, da je kar velika razlika. Medtem, ko se gledalci Slovenskega mladinskega gledališča niso ukvarjali z goloto – seveda so tega veliko bolj vajeni kot v drugih gledališčih –, so se novogoriški gledalci praktično ukvarjali samo s tem. Tudi v čestitkah in na po-premierskem druženju je bilo opaziti veliko več nerodnosti, sramu ali neodobravanja. Lahko bi rekla, da je ta tabu še vedno močno prisoten.

Večkrat si igrala in bila angažirana v veliko projektih tako v gledališču, filmu kot na televiziji. Znano je, da si v procesih prijetna, dojemljiva in da se dobro razumeš s sodelavci. Na tem mestu bi omenila kolega Iva Barišiča, s katerim sta spleta prav posebno vez. Ali lahko malo več poveš o vajinem odnosu?

To je res en lep in čudovit odnos. Res pa je, da ni bilo vedno tako. Ko sem kot relativno mlada igralka prišla v službo v **SNG Nova Gorica** in je bil Ivo že trden nosilec repertoarja, je bil do mene najprej zelo skeptičen. Pozneje sem ugotovila, da je bil do vsakega novega člana zadržan. Kljub temu pa je bil daleč bolj sprejemajoč kot ostali igralski kolegi, saj nisem prišla iz AGRFT-ja, pač pa iz angleške igralske šole (Guildford School of Acting), in to je na Slovenskem na splošno zelo nesprejemljivo. Ivo pa me je sodil po moji angažiranosti in zagnanosti. Pozneje sva veliko delala skupaj, poleg gledališča tudi v filmu. Najbolj se spomnim kopico gostovanj s predstavo *Sljehrnik*, kjer sva vedno skupaj sedela na prvih sedežih kombija, se pogovarjala in bila drug drugemu psihična, včasih pa tudi fizična podpora. Potem pa sva pri filmu Marka Sosiča, *Komedija solz*, kjer nastopava kot edina igralka, razvila še posebno močno navezanost. Kljub temu da je v zaslužnem pokoju, je še vedno nepogrešljiv del mojega vsakdana.

O svoji zasebnosti ne rada govoriš ... Morda vendarle poveš kaj malega za žensko publiko? Tvoj dolgoletni partner, Vanja Mervič, je akademski slikar in avdiovizualni umetnik. Kako se razumeta? Se kot umetnika dopolnjujeta?

Predvsem se razumeva kot človeka. Oba sva zelo svobodoljubna in rabiva veliko osebnega prostora, ki si ga brez težav dovoljujemo. Mislim, da bi zelo težko našla človeka, ki bi na ta način, kot rabim jaz, dopuščal toliko osebne svobode. Prav tako je lažje, če imaš nekoga, ki se ukvarja s podobnim področjem, kot se sam, saj razume vzpone in padce v ustvarjalnem procesu

Z Ivom Barišićem sodelujeta že vrsto let, začela sta v SNG Nova Gorica. V filmu Marka Sosiča, Komedijski solz, pa sta razvila še posebno močno navezanost.

in mir, ki ga pri tem potrebuješ. Poleg tega se tudi dopolnjujeva – jaz ne bi vedela niti pol toliko o likovni umetnosti in Vanja ne o gledališču in filmu. Seveda pa sva drug drugemu tudi velika opora.

Nam zaupaš, kje boš preživela praznike?

December je zame zelo prazničen mesec, predvsem zato, ker ima večina članov naše družine rojstni dan v decembru, tudi jaz. Nekaj nas je celo rojenih na iste datume, tako da je december res pester.

Seveda zelo rada praznujem božič v okviru družine, saj imam tradicije zelo rada. Veliko bolj pa se spogledujem s poganskimi kot s krščanskimi pogledi. 25. december je praznik, ki ga praznujejo povsod po svetu, saj se časti zimski solsticij ali rojstvo sonca.

Kakšno pa je tvoje sporočilo bralcem Navdiha?

Predvsem bi jim zaželela veliko miru, da preživijo te praznike s čim več veselja do življenja in da se to nadaljuje tudi v naslednje leto. Čim manj strahu in veliko potrpežljivosti.

Kaj pa si želiš zase?

Potovanja duše in potovanja telesa. Ves čas.

Tereza Gregorič